

לחם חשיש וירח

לעת מולד־הירח במזרח...
 עת נמים הגגות הלכנים את שנתם
 וזיוו עליהם יהל...
 יעזבו האנשים את החניות ויצעדו כמות־פתות
 להקביל את פני־הירח...
 נוטלים עמהם לחם... מקלט... אל ראש־ההר
 סמים ואבזריהם...
 קונים... ומוכרים... תענועים
 ודמיות...
 ומתים כשיעזר הירח לחיים...
 מה חולל גלגל־האזורים?
 בארצי...
 בארץ הנביאים...
 בארץ האנשים הפשוטים...
 לועסי־הטבק ותגרי־הסמים...
 מה עולל לנו הירח?
 ששחת את גאון־עזנו...
 ואנו חיים על חסדי־שמים...
 מה יועידו השמים
 לעצלים ולנרפים?
 הם יגועו כשיעזר הירח לחיים...
 ויטלטלו את קברי־הקדושים...
 מצפים לשוא שיעניקו להם קצת ארז...
 פרי־בטן...
 ופורשים את שטיחי־התפלה הנאים והמהדרים
 ומתנחמים באופיום, המכנה בפינו גורל...
 וגזרה משמים...

בארצי... בארץ האנשים הפשוטים...
 איזו תשישות ונוון
 יאחזו בנו עת יגיה הירח אורו
 ושטיחי־התפלה... ואלפי־הסלים...
 וספלי־התה... והילדים המתגודדים
 על הגבעות...
 בארצי
 בה בוכים התמימים...
 ונוונים מן האור, הנשגב מבינתם...
 בארצי
 בה חיים אנשים בלא־עינים...
 בה בוכים התמימים...
 ומתפללים...
 ונאפים...
 ונכנעים לגורלם...
 כמימים ימימה...
 ומעתירים לרח יקר הולף:
 "הו הילל בן־שחר...
 אתה המבוע המקר יהלומים...
 חשיש... וניס־ולא־נים...
 אתה רבון־השיש התלוי על בלימה
 אתה היש המעיר פליאה...
 אתה הפוקד את המזרח... למעננו...
 אשכול של יהלומים...
 למען המליונים השרויים בדמדומים...
 באותם לילות־המזרח עת...
 יופיע הירח במלואו...
 ינער המזרח מכל כבוד
 ומאבק...
 והמליונים המתרוצצים יחפים...
 והמאמינים בארבע נשים...
 וביום־הדין...
 המליונים שלא בא לחם אל פיהם

אלא בחלום...
 ואשר עושים לילותיהם בכתיהם
 מזי־שעול...
 ואשר מעולם... לא ראו תרופה בעיניהם...
 כורעים תחתם בלא רוח־חיים מתחת לאזורים...
 בארצי
 בה בוכים הפתאים...
 ומתים בככי...
 ומדי הגלות פני־הירח
 הולף בכים וגובר...
 ומדי יעירם איזה "עוד" וזמר ל"לילה"...
 זה המות שאנו מכנים במזרח...
 "ליאלי"... וזמירות
 בארצי...
 בארץ האנשים הפשוטים...
 בה מעלים אנו גרה את זמירותינו עד־אין־קץ...
 זו השחפת העושה שמות במזרח...
 הזמירות המתמשכות...
 המזרח שלנו המעלה גרה את ההסטוריה שלו...
 וחלומות־נשיה
 וספורי־בדים...
 המזרח שלנו הקושר לשודד
 לאבו זיך הלאלי הלה
 של גבור בגבורים...

על נזאר קבאני
 נולד בדמשק ב-1923, למד משפטים ועבד בשירות
 הדיפלומטי בנציגויות ארצו בביירות, קאהיר, לונדון,
 פקינג ומדריד. פרש מהשירות וייסד בית־הוצאה
 משל עצמו בביירות. פרסם קבצי־שירה רבים,
 כשנושא האהבה תופס מקום דומיננטי בשירתו
 מהתקופה הראשונה. הוא עבר אחר־כך לכתיבה
 בנושאים פוליטיים וסוציאליים, כשהוא מבטא זאת
 באורח ישיר ונגיש ובחרוז לבן.

עודד פיינגרש

Pour Elyzabeth
 Housle-Weger

קנאה שלי שלוחה כמו רעל
 משמן.
 פנים שלה מאפרים
 שפתי אשה חסרות הדם
 בתוף ארבות עינים כמו
 ופה חתוף כמו
 פצע חי וקצף
 שסועה גלגלת בתלמי מחשבות
 בדבוללי שער סתורים
 גופה קרא לי
 היכן מצוים חיי הלילה
 לסחוט חיים ממנה
 ליד כפור במלון קטן
 היכן פעמוני הכנסיה בקול מחריש
 בתוף חדר רבוע זזים צללים
 ובחוף אור סוער
 הגוף בקול שורק תריסי השמש
 בעיר אוסטריית,
 בבית קברות נכרי,
 נפטרת בעשרים ותשעה לאוקטובר
 ולא כבו לי אחרי אשה,
 עולל או אם.

שיר אהבה

את גופה אספו האנשים בכוכנית הארקה
 דברו חנפה, חשבו אליה בשפה רכה
 אחר, פרקדן, הביטה בעצים, שלחה
 לי געגועי־בשר
 אל יהודי נכרי, מארץ לוחטה
 היכן שנביאים נבאו בוטה
 על אחרית ימים, וקץ כל בשר.
 מעבר למחסום מרחק
 אני שולח לך מזכרת, את
 חלום שלי,
 שרק עצרתי לו במפתן ביתי
 ורק הגיהינום פרטי שלי הוא.

רישום: עודד פיינגרש